

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

3. září 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanských věcech – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Článek 1 odst. 1 – Oblast působnosti – Pojem ‚věci občanské a obchodní‘ – Soudní příslušnost – Výlučná příslušnost – Článek 24 bod 5 – Spory týkající se výkonu rozhodnutí – Návrh podaný mezinárodní organizací, který je založen na exekuční imunitě, který směřuje ke zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, jakož i k zákazu jeho nového obstavení“

Ve věci C-186/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) ze dne 22. února 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 26. února 2019, v řízení

Supreme Site Services GmbH,

Supreme Fuels GmbH & Co KG,

Supreme Fuels Trading Fze

proti

Supreme Headquarters Allied Powers Europe,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (zpravodajka) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. prosince 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Supreme Fuels Trading Fze, Supreme Fuels GmbH & Co KG, Supreme Site Services GmbH, J. van de Veldenem, G. van der Bendem a B. Korthals Altes-van Dijkem, advocaten,
- za Supreme Headquarters Allied Powers Europe G. den Dekkerem, advocaat, jakož i D. Waelbroeckem, D. Slaterem a I. Antypasem, avocats,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a M. A. M. de Ree, jakož i J. Hoogveldem, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu C. Pochet a C. Van Lul jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,
- za řeckou vládu V. Karra, S. Papaioannou a S. Charitaki, jako zmocněnkyněmi,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Grumettem, avvocato dello Stato,
- za rakouskou vládu J. Schmoll a F. Koppensteinerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a M. Heller, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 2. dubna 2020,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 1 a čl. 24 bodu 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Supreme Site Services GmbH, se sídlem ve Švýcarsku, Supreme Fuels GmbH & Co KG, se sídlem v Německu, a Supreme Fuels Trading FZE, se sídlem ve Spojených arabských emirátech (dále jen společně „společnosti Supreme“), na straně jedné a Supreme Headquarters Allied Powers Europe (dále jen „SHAPE“), se sídlem v Belgii, na straně druhé ve věci zrušení obstarání účtu u třetího subjektu.

Právní rámec

Mezinárodní právo

- 3 Článek I písm. a) Protokolu o statutu mezinárodních vojenských velitelství ustavených podle Severoatlantické smlouvy podepsaného dne 28. srpna 1952 (dále jen „Pařížský protokol“) stanoví:

„ ‚Dohoda‘ označuje Dohodu mezi smluvními stranami Severoatlantické smlouvy o statutu jejich ozbrojených sil, podepsanou v Londýně dne 19. června 1951“.
- 4 Článek XI Pařížského protokolu stanoví:

„1. V souladu s ustanoveními článku 8 Dohody může být vrchní velitelství navrhovatelem nebo odpůrcem v soudním řízení. Přijímající stát se však může s vrchním velitelstvím nebo s kterýmkoli jím zmocněným podřízeným spojeneckým velitelstvím dohodnout, že bude jednat jménem vrchního velitelství v jakémkoli soudním řízení, ve kterém je toto velitelství stranou před soudními orgány přijímajícího státu.

2. Proti spojeneckému velitelství nesmí být přijato žádné exekuční opatření nebo opatření vedoucí k zabavení či obstarání majetku nebo finančních prostředků, vyjma pro účely uvedené v článku 7 odst. 6 a. a článku 13 Dohody.“

Unijní právo

5 Body 10, 34 a 36 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 uvádějí:

„10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí [...]

[...]

34) Měla by být zajištěna kontinuita mezi [Bruselskou] úmluvou [ze dne 27. září 1968 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32)], nařízením [Rady] (ES) č. 44/2001 [ze dne 22. prosince 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42)] a tímto nařízením a za tímto účelem by měla být přijata přechodná ustanovení. Stejná potřeba kontinuity trvá, i pokud jde o výklad Bruselské úmluvy z roku 1968 a nařízení, která ji nahrazují, Soudním dvorem Evropské unie.

[...]

36) Aniž jsou dotčeny povinnosti členských států podle Smluv, nemělo by být tímto nařízením dotčeno uplatňování dvoustranných úmluv a dohod mezi třetím státem a členským státem uzavřených přede dnem vstupu nařízení (ES) č. 44/2001 v platnost, které se týkají otázek upravovaných tímto nařízením.“

6 Článek 1 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).“

7 Článek 4 odst. 1 tohoto nařízení zní následovně:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, mohou být osoby, které mají bydliště v některém členském státě, bez ohledu na svou státní příslušnost žalovány u soudů tohoto členského státu.“

8 Článek 24 bod 5 nařízení č. 1215/2012 stanoví následující:

„Bez ohledu na bydliště stran mají výlučnou příslušnost tyto soudy členského státu:

[...]

5) pro řízení, jejichž předmětem je výkon rozhodnutí, soudy členského státu, v němž byl nebo má být výkon rozhodnutí proveden.“

9 Článek 35 tohoto nařízení stanoví:

„Předběžná nebo zajišťovací opatření, která jsou upravena právem jednoho členského státu, je možné u soudů tohoto členského státu navrhnout i tehdy, kdy je pro rozhodnutí ve věci samé příslušný soud jiného členského státu.“

10 Článek 73 odst. 3 uvedeného nařízení stanoví:

„Tímto nařízením není dotčeno uplatňování dvoustranných úmluv a dohod mezi třetím státem a členským státem uzavřených přede dnem vstupu nařízení (ES) č. 44/2001 v platnost a týkajících se otázek upravených tímto nařízením.“

Nizozemské právo

11 Článek 700 Nederlandse Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (nizozemský občanský soudní řád, dále jen „občanský soudní řád“) stanoví:

„1) K zajišťovacímu obstavení majetku se vyžaduje povolení soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních při soudu v místě, kde se nachází dotčený majetek, a pokud se obstavení netýká majetku, pak při soudu, v jehož obvodu má bydliště či sídlo dlužník nebo osoba či jedna z osob, vůči nimž je nařízeno obstavení.

2) O povolení se žádá na základě návrhu, v němž je uvedena povaha obstavení, které má být provedeno, jakož i povaha nároku uplatňovaného navrhovatelem a v případě, že je tímto nárokem peněžitá pohledávka, rovněž její výše, nebo pokud ještě nebyla určena, její maximální výše, s výhradou zvláštních požadavků stanovených zákonem pro dotčený druh obstavení. Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních vydá rozhodnutí po zběžném posouzení. [...]

[...]“

12 Podle čl. 705 odst. 1 občanského soudního řádu:

„Soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních, který povolil obstavení, může na návrh kterékoli dotčené osoby obstavení zrušit, s výhradou příslušnosti obecného soudu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

13 SHAPE je mezinárodní organizací, která má na základě Pařížského protokolu sídlo v Monsu (Belgie). V obci Brunssum (Nizozemsko) se nachází sídlo regionálního vrchního velení pod názvem Allied Joint Force Command Brunssum (velitelství spojeneckých sil v Brunssumu, dále jen „JFCB“), které je podřízeno SHAPE.

14 Rezolucí ze dne 20. prosince 2001 Rada bezpečnosti Organizace spojených národů schválila vytvoření mezinárodních bezpečnostních podpůrných sil (dále jen „ISAF“) za účelem posílení bezpečnosti v Afghánistánu.

15 Strategické velení, řízení a koordinaci ISAF zajišťovala od 11. srpna 2003 Organizace Severoatlantické smlouvy (NATO).

16 Z údajů ve spisu předloženém Soudnímu dvoru vyplývá, že společnosti Supreme dodaly na základě dvou „rámcových smluv o zadání objednávky“ (Basic Ordering Agreements, dále jen „smlouvy BOA“) podepsaných dne 1. února 2006 a 15. března 2007 organizaci SHAPE pohonné hmoty pro potřeby mise NATO v Afghánistánu. Platnost smluv BOA vypršela dne 30. listopadu 2014.

17 K zajištění úhrady všech nákladů vyplývajících z uvedených smluv podepsaly JFCB a společnosti Supreme v listopadu 2013 svěrečnou smlouvu, v jejímž rámci jsou tyto společnosti označeny rovněž jako „dodavatel“.

18 Tato smlouva stanoví:

„PREAMBULE:

[...]

B. Určité úpravy, nezaplacené faktury nebo následné náklady [...], které budou [společnostem] Supreme případně dlužit schválení zákazníci NATO, [...] nebo částky dlužné z důvodu přeplatků, představují po uplynutí platnosti smluv i nadále pohledávky a mohou být vymáhány od NATO a jeho schválených zákazníků.

C. Smluvní strany uznávají, že úhrada případných nákladů stanovených ve smlouvách podléhá po uplynutí doby platnosti [smluv] BOA omezeným mechanismům fakturace.

Mimoto je možné, že po uplynutí platnosti těchto smluv nebude mít NATO nebo schválení zákazníci NATO nezbytné finanční prostředky k úhradě schválených nákladů. K vyřešení těchto praktických otázek se smluvní strany dohodly na zřízení svěřeneckého účtu podle ustanovení svěřenecké smlouvy za účelem krytí nároků na náhradu škody nebo jiných úprav a na uzavření svěřenecké smlouvy popsané níže.

SMLUVNÍ STRANY SE DOHODLY takto:

[...]

2. Zřízení svěřeneckého účtu

[...]

2.2 Uznává se, že NATO a schválení zákazníci NATO zůstávají vlastníky uložených prostředků, které se od okamžiku platby ze strany NATO nebo schválených zákazníků NATO vypočítávají podle výše uložených prostředků (bod 3.2). Veškerý převod vlastnictví k uloženým prostředkům může být proveden pouze za účelem pokrytí schválených nároků na náhradu škody nebo jiných úprav.

[...]

4. Povinnosti dodavatele

[...]

4.4 Dodavatel předá žádosti přímo pracovní skupině pro ‚uvolnění finančních prostředků‘ a nemá žádný nárok, právo nebo titul k uloženým prostředkům.

[...]“

19 Společnosti Supreme vrátily NATO po finančních auditech, které u nich provedl JFCB, za rok 2013 přibližně 122 milionů amerických dolarů (USD) (přibližně 112 milionů eur) z důvodu přeplatků. Vracená částka byla poukázána na svěřenecký účet zřízený na základě ustanovení svěřenecké smlouvy u banky BNP Paribas v Bruselu (Belgie).

20 Dne 1. prosince 2015 podaly společnosti Supreme žalobu na SHAPE a JFCB u rechtbank Limburg (soud v Limburgu, Nizozemsko), kterou se domáhaly výběru částek z finančních prostředků uložených na tomto svěřeneckém účtu (dále jen „řízení ve věci samé“). Na podporu této žaloby uvedly, že organizaci SHAPE a JFCB dodaly na základě smluv BOA pohonné hmoty pro potřeby mise ISAF v Afghánistánu a že SHAPE a JFCB nedodržely své platební závazky.

- 21 SHAPE a JFCB vznesly námitku nepřislušnosti rechtbank Limburg (soud v Limburgu) z důvodu své jurisdikční imunity. Rozhodnutím ze dne 8. února 2017 se tento soud prohlásil za příslušný k rozhodnutí o žalobě společností Supreme. SHAPE podala dne 4. května 2017 proti tomuto rozhodnutí odvolání. Jak bylo upřesněno na jednání před Soudním dvorem, Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v s-Hertogenboschi, Nizozemsko) rozsudkem ze dne 10. prosince 2019 rozsudek rechtbank Limburg (soud v Limburgu) zrušil a prohlásil, že není příslušný k rozhodnutí sporu z důvodu jurisdikční imunity, které požívají SHAPE a JFCB. Tento rozsudek byl napaden u Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska).
- 22 Souběžně s tímto řízením ve věci samé byla u rechtbank Limburg (soud v Limburgu) zahájena další dvě řízení.
- 23 Na návrh společností Supreme v rámci prvního nesporného řízení povolil soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních při rechtbank Limburg (soud v Limburgu) rozhodnutím ze dne 14. dubna 2016, aby společnosti Supreme dosáhly zajišťovacího obstarání peněžních prostředků u banky BNP Paribas v Bruselu uložených na svěřeneckém účtu ve výši 217 857 167 USD (přibližně 200 855 593 eur). Toto obstarání bylo provedeno dne 18. dubna 2016.
- 24 Dne 17. března 2017 podala SHAPE v rámci druhého řízení návrh na vydání předběžného opatření ve věci původním řízením u rechtbank Limburg (soud v Limburgu), kterým se domáhala toho, aby tento soud zrušil obstarání účtu povoleného rozhodnutím ze dne 14. dubna 2016 a aby společností Supreme zakázal přikročit k novému obstarání na základě týchž skutkových okolností. Na podporu svého návrhu se organizace SHAPE dovolávala své exekuční imunity.
- 25 Rechtbank Limburg (soud v Limburgu) rozhodnutím ze dne 12. června 2017 návrhovým žádáním organizace SHAPE vyhověl.
- 26 Toto rozhodnutí potvrdil dne 27. června 2017 Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi), který založil svou příslušnost k rozhodnutí o návrzích SHAPE na článku 35 nařízení č. 1215/2012, jakož i na článku 705 občanského soudního řádu, který stanoví, že pokud nizozemský soud povolil obstarání, je příslušný k jeho zrušení.
- 27 Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi) rozhodl, že zájem organizace SHAPE na zachování exekuční imunity převažuje nad zájmem společností Supreme na vymožení jejich pohledávky a není v rozporu s článkem 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.
- 28 Společnosti Supreme podaly dne 21. srpna 2017 proti posledně uvedenému rozhodnutí kasační opravný prostředek k Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska).
- 29 Tento soud nejprve uvádí, že obstarání účtu, které nechaly společnosti Supreme vykonat v Belgii, již bylo zrušeno poté, co belgický soud na základě Smlouvy mezi Belgickým královstvím a Nizozemským královstvím o územní příslušnosti, úpadku a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí, rozhodčích nálezů a veřejných listin, podepsané v Bruselu dne 28. března 1925 (dále jen „dvoustranná smlouva z roku 1925“) povolil výkon rozhodnutí rechtbank Limburg (soud v Limburgu) ze dne 12. června 2017 a rozhodnutí Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi) ze dne 27. června 2017. Předkládající soud se nicméně domnívá, že společnosti Supreme si zachovávají aktivní legitimaci, neboť rechtbank Limburg (soud v Limburgu) nejen že povolil zrušení obstarání účtu, ale rovněž společností Supreme zakázal, aby vůči svěřeneckému účtu znovu podnikly takové kroky.

- 30 Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) poté upřesňuje, že musí i bez návrhu zkoumat, zda je na základě čl. 24 bodu 5 nařízení č. 1215/2012 výlučně příslušný soud jiného členského státu. Předkládající soud si však před touto analýzou klade otázku, zda návrh na vydání předběžného opatření podaný SHAPE spadá do věcné působnosti nařízení č. 1215/2012.
- 31 V tomto ohledu si předkládající soud není zaprvé jistý, zda okolnost, že se organizace SHAPE v řízení o zrušení dovolávala exekuční imunity, může vést k závěru, že jednala v rámci výkonu veřejné moci, takže by spor nespadal do věcné působnosti nařízení č. 1215/2012. Tento soud si klade rovněž otázku, jaký dopad může mít na kvalifikaci sporu jako „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 skutečnost, že obstavení účtu bylo povoleno u pohledávky vzniklé ze smluvního vztahu, který je předmětem nalézacího řízení.
- 32 V případě, že by spor spadal do působnosti nařízení č. 1215/2012, si předkládající soud klade zadruhé otázku, zda zrušení obstavení účtu na základě povolení soudu spadá do výlučné příslušnosti pro řízení, jehož předmětem je výkon rozhodnutí, podle čl. 24 bodu 5 nařízení č. 1215/2012. Pochybnosti tohoto soudu jsou vyvolány tím, že výjimky z obecného pravidla příslušnosti musí být vykládány restriktivně a dále, že řízení, která mají úzkou souvislost s řízením o výkonu rozhodnutí, spadají pod čl. 24 bod 5 tohoto nařízení. Tento soud se rovněž táže, jaký dopad může mít na analýzu této druhé otázky okolnost, že se SHAPE dovolávala exekuční imunity. Podle názoru uvedeného soudu lze mít za to, že soudy členského státu, v němž bylo obstavení účtu provedeno proti mezinárodní organizaci, mají nejlepší předpoklady pro provedení posouzení, zda obstavení brání exekuční imunita, které se tato organizace dovolává na základě určité smlouvy nebo mezinárodního obyčejového práva, které je pro tento členský stát závazné.
- 33 Zatřetí v případě, že by exekuční imunita, jíž se SHAPE dovolává, mohla mít vliv na použití nařízení č. 1215/2012, se předkládající soud táže, v jakém rozsahu musí soud, který ve věci rozhoduje, zkoumat, zda je uplatnění této imunity opodstatněné. Konkrétně si není jist tím, jak se v daném případě použije pravidlo, podle kterého musí soud posoudit všechny skutečnosti, které má k dispozici, včetně námitek vznesených v tomto ohledu odpůrcem.
- 34 Za těchto podmínek se Hoge Raad der Nederlanden (Nejvyšší soud Nizozemska) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Musí být nařízení [č. 1215/2012] vykládáno v tom smyslu, že taková věc, jako je věc v původním řízení, v níž mezinárodní organizace navrhuje
- i) zrušení obstavení účtu u třetího subjektu provedeného protistranou v jiném členském státě
 - a
 - ii) uložení zákazu nového obstavení účtu na základě stejných skutkových okolností protistraně,
- a na podporu těchto návrhů se dovolává exekuční imunity, je zcela nebo částečně občanskou nebo obchodní věcí ve smyslu čl. 1 odst. 1 [tohoto nařízení]?
- b) Je pro odpověď na otázku 1 písm. a) relevantní okolnost – a pokud ano, v jakém smyslu – že soud členského státu povolil obstavení účtu na základě pohledávky, kterou protistrana má podle svého tvrzení vůči mezinárodní organizaci, a jež je v tomto členském státě předmětem probíhajícího řízení ve věci samé, které se týká smluvního sporu o platbě za pohonné hmoty, které byly dodány pro mírovou misi realizovanou mezinárodní organizací spojenou s první uvedenou mezinárodní organizací?
- 2) a) Je-li odpověď na otázku 1 písm. a) kladná, musí být čl. 24 bod 5 nařízení č. 1215/2012 vykládán v tom smyslu, že v případě, kdy soud jednoho členského státu povolil obstavení účtu u třetího subjektu a toto obstavení bylo následně provedeno v jiném členském státě, jsou pro rozhodnutí o návrhu na zrušení tohoto obstavení příslušné pouze soudy členského státu, v němž bylo provedeno obstavení účtu za účelem exekuce u třetí osoby?

- b) Je pro odpověď na otázku 2 písm. a) relevantní okolnost – a pokud ano, v jakém smyslu – že mezinárodní organizace vznesla na podporu svého návrhu na zrušení obstarání účtu u třetího subjektu námitku exekuční imunity?
- 3) Je-li pro odpověď na otázku, zda se jedná o občanskou nebo obchodní věc ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, a na otázku, zda se jedná o návrh spadající do oblasti působnosti čl. 24 bodu 5 [tohoto] nařízení, relevantní okolnost, že mezinárodní organizace na podporu svých návrhů uplatnila námitku exekuční imunity, v jakém rozsahu musí soud, který ve věci rozhoduje, zkoumat, zda je tato námitka opodstatněná, a je nutno v tomto ohledu použít pravidlo, že soud musí posoudit všechny informace, které má k dispozici, mezi něž v projednávané věci případně patří také námitky protistrany, nebo platí jiné pravidlo?“

K návrhu na zновуotevření ústní části řízení

- 35 Po přednesení stanoviska generálního advokáta požádala SHAPE podáním došlým kanceláři Soudního dvora, aby bylo v souladu s článkem 83 jednacího řádu Soudního dvora nařízeno zновуotevření ústní části řízení. Na podporu své žádosti tvrdí, že generální advokát v bodech 90 a 100 až 103 svého stanoviska založil svou analýzu na nesprávném výkladu skutkových a právních okolností souvisejících s fungováním mezinárodních organizací.
- 36 Podle tohoto článku 83 může Soudní dvůr kdykoli po vyslechnutí generálního advokáta nařídit otevření či zновуotevření ústní části řízení, zejména má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo předložil-li některý z účastníků řízení po ukončení této části řízení novou skutečnost, která může mít rozhodující vliv na rozhodnutí Soudního dvora, anebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení nebo zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednán (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2013, Carratù, C-361/12, EU:C:2013:830, bod 18, a ze dne 11. dubna 2019, Bosworth a Hurley, C-603/17, EU:C:2019:310, bod 17, jakož i citovaná judikatura).
- 37 Naproti tomu statut Soudního dvora Evropské unie ani jeho jednací řád nedávají účastníkům řízení možnost podat vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (rozsudek ze dne 15. února 2017, W a V, C-499/15, EU:C:2017:118, bod 35, jakož i citovaná judikatura).
- 38 SHAPE opírá své argumenty předložené na podporu své žádosti o zновуotevření řízení o kritiku stanoviska předneseného generálním advokátem v projednávané věci. Vzhledem k tomu, že stanovisko generálního advokáta není pro Soudní dvůr závazné, není přitom nutné zновуotevřít ústní část řízení pokaždé, když generální advokát učiní konstatování, s nímž účastníci původního řízení nesouhlasí (rozsudek ze dne 3. dubna 2014, Weber, C-438/12, EU:C:2014:212, bod 30).
- 39 Za těchto podmínek Soudní dvůr po vyslechnutí generálního advokáta konstatuje, že má v projednávané věci k dispozici všechny nezbytné poznatky k podání odpovědi na otázky položené předkládajícím soudem a že všechny argumenty nezbytné pro rozhodnutí projednávané věci byly mezi účastnicemi řízení a zúčastněnými uvedenými v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie projednány.
- 40 Za těchto podmínek má proto Soudní dvůr za to, že není důvodné nařídit zновуotevření ústní části řízení.

K předběžným otázkám

K přípustnosti

- 41 SHAPE namítá nepřípustnost první a druhé otázky v rozsahu, v němž se týkají návrhu na zrušení, a sice první otázky písm. a) bod i) a druhé otázky písm. a) a b) z důvodu, že se staly hypotetickými, jelikož obstavení účtu nařízené na návrh společností Supreme rozhodnutím rechtbank Limburg (soud v Limburgu) ze dne 14. dubna 2016 bylo již zrušeno, a to na základě rozhodnutí, které vydal v prvním stupni dne 12. června 2017 tentýž soud a dne 27. června 2017 v odvolacím řízení Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi), a která byla vykonána na základě povolení vydaného belgickým soudem na základě dvoustranné smlouvy z roku 1925.
- 42 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnout o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem na základě článku 267 SFEU mimo jiné pouze tehdy, nejsou-li dodrženy požadavky na obsah žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, které jsou uvedeny v článku 94 jednacího řádu, nebo pokud je zjevné, že výklad nebo posouzení platnosti unijního pravidla, o které vnitrostátní soud žádá, nemají žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo jestliže se jedná o hypotetický problém (rozsudek ze dne 14. června 2017, Online Games a další, C-685/15, EU:C:2017:452, bod 42, jakož i citovaná judikatura).
- 43 Z okolností věci v původním řízení přitom nevyplývá, že předběžné otázky týkající se návrhu na zrušení obstavení účtu položené předkládajícím soudem nemají žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu, a to tím spíše, že je výlučně na uvedeném soudu, aby určil meze přezkumu, který mu byl svěřen v rámci kasačního opravného prostředku podaného proti rozhodnutí Gerechtshof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi) ze dne 27. června 2017, který potvrdil rozhodnutí rechtbank Limburg (soud v Limburgu) ze dne 12. června 2017, jímž bylo vyhověno návrhu na zrušení obstavení účtu podanému organizací SHAPE.
- 44 V tomto kontextu, jak rovněž uvedl generální advokát v bodě 31 svého stanoviska, se otázka, zda mají nizozemské soudy na základě nařízení č. 1215/2012 mezinárodní příslušnost k rozhodnutí o tomto návrhu na zrušení, nejeví ani jako hypotetická, ani jako zcela nesouvisející s realitou nebo předmětem sporu v původním řízení.
- 45 Za těchto okolností musí být žádost o rozhodnutí o předběžné otázce považována za přípustnou.

K první otázce

- 46 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 vykládán v tom smyslu, že pod pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu tohoto ustanovení spadá návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, a na jehož základě bylo zahájeno řízení, které probíhá současně s řízením ve věci samé, které se týká pohledávky plynoucí z údajného nezaplacení za pohonné hmoty dodané pro potřeby mírové mise zajišťované touto organizací.

- 47 Úvodem je třeba připomenout, že vzhledem k tomu, že nařízení č. 1215/2012 zrušuje a nahrazuje nařízení č. 44/2001, které nahradilo úmluvu ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, ve znění následujících úmluv o přistoupení nových členských států k této úmluvě (dále jen „Bruselská úmluva z roku 1968“), platí výklad podaný Soudním dvorem ve vztahu k ustanovením těchto posledně uvedených právních nástrojů rovněž pro nařízení č. 1215/2012, pokud lze tato ustanovení považovat za „rovnocenná“ (rozsudek ze dne 29. července 2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, bod 23 a citovaná judikatura).
- 48 Za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba posouzení první otázky rozdělit do tří bodů a analyzovat nejprve vliv povahy návrhu na předběžné opatření ve věci v původním řízení na jeho vazbu na „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, následně zkoumat kritéria formulovaná judikaturou pro účely určení, zda určitý návrh spadá do téže oblasti, a konečně posoudit úlohu, kterou v rámci této kvalifikace hraje výsada imunity.
- 49 Pokud jde zaprvé o vliv povahy návrhu na vydání předběžného opatření ve věci v původním řízení na jeho vazbu na „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, je třeba nejprve konstatovat, jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, že tento návrh zní na nařízení předběžných opatření za účelem zachování faktického stavu předloženého k posouzení soudem v rámci řízení ve věci samé zahájeného mezi týmiž účastnicemi řízení. Lze tedy mít za to, že takový návrh spadá pod „předběžná nebo zajišťovací opatření“ ve smyslu článku 35 nařízení č. 1215/2012 za podmínky, že spadá do působnosti tohoto nařízení.
- 50 Z judikatury Soudního dvora týkající se výkladu článku 24 Bruselské úmluvy z roku 1968, který je použitelný na výklad rovnocenných ustanovení obsažených v článku 35 nařízení č. 1215/2012, totiž vyplývá, že „předběžnými nebo zajišťovacími opatřeními“ je třeba rozumět opatření, která jsou ve věcech spadajících do oblasti působnosti tohoto nařízení určena k zachování faktického nebo právního stavu za účelem ochrany nároků, jejichž uznání je ostatně požadováno po soudu rozhodujícím ve věci samé (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 1992, Reichert a Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, bod 34).
- 51 Pokud jde dále o vztah mezi řízením ve věci samé a předběžnými a zajišťovacími opatřeními, je třeba poznamenat, že účastnice řízení a zúčastnění, kteří předložili vyjádření Soudnímu dvoru, se neshodují v otázce, zda se návrh na předběžné opatření týká občanských a obchodních věcí, a spadá z tohoto důvodu do oblasti působnosti nařízení č. 1215/2012. Společnosti Supreme a řecká vláda v tomto ohledu uvedly, že pro určení, zda návrh na předběžné opatření ve věci v původním řízení spadá do působnosti nařízení č. 1215/2012, je třeba vycházet z charakteristik řízení ve věci samé, zatímco SHAPE tvrdí, že se analýza musí týkat charakteristik, které jsou vlastní předběžnému a zajišťovacímu opatření dotčenému ve věci v původním řízení. Naproti tomu Evropská komise, jakož i nizozemská a belgická vláda upřednostnily analýzu nároků, jejichž ochranu má předběžné a zajišťovací opatření zajistit.
- 52 Je třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora jsou předběžná nebo zajišťovací opatření způsobilá chránit velmi různorodé nároky, takže otázka, zda spadá do působnosti Bruselské úmluvy z roku 1968, musí být určena nikoli podle povahy těchto opatření samotných, ale podle povahy nároků, jejichž ochranu zajišťují (rozsudky ze dne 27. března 1979, de Cavel, 143/78, EU:C:1979:83, bod 8, jakož i ze dne 26. března 1992, Reichert a Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, bod 32).
- 53 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že pokud se předmět návrhu na předběžná opatření týká otázky spadající do věcné působnosti Bruselské úmluvy z roku 1968, použije se tato úmluva a její článek 24 tak může založit příslušnost soudce příslušného pro rozhodování o předběžných opatřeních, i když řízení ve věci samé již bylo nebo může být zahájeno, neboť předběžná opatření jsou přijímána souběžně s takovým řízením a směřují v podstatě k ochraně stejných nároků jako toto řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. listopadu 1998, Van Uden, C-391/95, EU:C:1998:543, body 33 a 34).

- 54 Z této judikatury, která je použitelná, jak bylo připomenuto v bodě 47 tohoto rozsudku, na článek 35 nařízení č. 1215/2012, vyplývá, že otázka, zda předběžná a zajišťovací opatření spadají do věcné působnosti tohoto nařízení, musí být určena nikoliv podle jejich vlastní povahy, ale podle povahy nároků, jejichž ochranu mají zajistit ve věci samé.
- 55 Pokud jde zadruhé o kritéria formulovaná judikaturou pro účely určení, zda určitý návrh spadá pod „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, je třeba připomenout, že Soudní dvůr zkoumal prvky, které charakterizují povahu právních vztahů mezi stranami sporu nebo předmět tohoto sporu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. listopadu 2002, Baten, C-271/00, EU:C:2002:656, bod 29, jakož i ze dne 18. října 2011, Realchemie Nederland, C-406/09, EU:C:2011:668, bod 39 a ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 32, jakož i citovaná judikatura), nebo alternativně základ žaloby a podmínky jejího podání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. dubna 2013, Sapir a další, C-645/11, EU:C:2013:228, bod 34, ze dne 12. září 2013, Sunico a další, C-49/12, EU:C:2013:545, bod 35, jakož i ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 35 a citovaná judikatura).
- 56 Ačkoliv tedy určité spory mezi veřejným orgánem a osobou soukromého práva mohou spadat do působnosti nařízení č. 1215/2012, jsou-li předmětem žaloby *acta iure gestionis*, je tomu jinak, jestliže veřejný orgán jedná v rámci výkonu veřejné moci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 33 a citovaná judikatura).
- 57 Projev výsad veřejné moci, který vykazuje jedna ze stran sporu z důvodu výkonu svých výjimečných pravomocí, které jdou nad rámec pravidel použitelných na vztahy mezi jednotlivci, totiž takový spor vylučuje z oblasti „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 34 a citovaná judikatura).
- 58 Zatřetí vyvstává otázka, zda skutečnost, že se mezinárodní organizace dovolává v rámci sporu výsady vyplývající z exekuční imunity, vylučuje tento spor automaticky z působnosti nařízení č. 1215/2012.
- 59 Pokud jde zaprvé o zásadu mezinárodního obyčejového práva týkající se jurisdikční imunity států, je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že za současného stavu mezinárodní praxe není tato imunita absolutní, ale je obecně uznávána, jestliže jsou předmětem sporu svrchované úkony vykonávané *iure imperii*. Naproti tomu lze jurisdikční imunitu vyloučit, pokud se žaloba týká aktů, které nespádají do oblasti výkonu veřejné moci (viz rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 56 a citovaná judikatura).
- 60 Zadruhé stran jurisdikční imunity soukromoprávních subjektů Soudní dvůr rozhodl, že tato imunita nebrání použití nařízení č. 1215/2012, pokud soud, jemuž byla věc předložena, konstatuje, že takové subjekty nevyužily výsad veřejné moci (viz rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 58).
- 61 Tuto judikaturu týkající se jurisdikční imunity států a soukromoprávních subjektů lze použít i na případ, kdy se mezinárodní organizace dovolává výsady plynoucí z imunity bez ohledu na to, zda se jedná o jurisdikční nebo exekuční imunitu. Okolnost, že na rozdíl od jurisdikční imunity států, která se opírá o zásadu *in parem non habet imperium* (rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 56 a citovaná judikatura), jsou imunity mezinárodních organizací v zásadě příznávány Smlouvami zakládajícími tyto organizace, nemůže tento výklad zpochybnit.
- 62 Jak tedy uvedl generální advokát v bodě 72 svého stanoviska, výsada imunity, již se dovolává mezinárodní organizace na základě mezinárodního práva, nepředstavuje automaticky překážku použití nařízení č. 1215/2015.

- 63 Pro určení, zda spor, jehož stranou je mezinárodní organizace, která se dovolává výsady vycházející z exekuční imunity, spadá do věcné působnosti tohoto nařízení či nikoli, je tedy třeba zkoumat, zda tato organizace vykonává s ohledem na kritéria uvedená v bodě 55 tohoto rozsudku výsady veřejné moci.
- 64 V této souvislosti, jak uvedl generální advokát v bodě 67 svého stanoviska, pouhá skutečnost, že se vnitrostátní soud prohlásí za mezinárodně příslušný s ohledem na ustanovení nařízení č. 1215/2012, nemá vliv na ochranu imunity, jíž se na základě mezinárodního práva dovolává mezinárodní organizace, která je stranou tohoto sporu.
- 65 V projednávané věci z písemností ve spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že cíl obstavení účtu, jehož zrušení bylo požadováno na základě návrhu na vydání předběžného opatření ve věci v původním řízení, spočíval v zajištění ochrany nároků z pohledávek vzniklých z právního vztahu smluvní povahy, a sice smluv BOA uzavřených mezi SHAPE a společnostmi Supreme. Ačkoli se tyto smlouvy týkají dodávek pohonných hmot organizaci SHAPE pro potřeby vojenské operace řízené NATO za účelem zachování míru a bezpečnosti v Afghánistánu, zakládají mezi účastnicemi původního řízení soukromoprávní vztah, v jehož rámci převzaly svobodně dohodnutá práva a povinnosti
- 66 Následné použití pohonných hmot organizací SHAPE, které byly dodány na základě plnění ze smluv BOA, nemůže mít, jak uvedla Komise ve svém písemném vyjádření a rovněž generální advokát v bodě 103 svého stanoviska, vliv na povahu tohoto právního vztahu. Skutečnost, že určité činnosti mají veřejný účel, nepředstavuje totiž sama o sobě znak dostatečný na to, aby byly kvalifikovány jako vykonávané *iure imperii*, jelikož neodpovídají výkonu výjimečných pravomocí ve srovnání s pravidly použitelnými na vztahy mezi jednotlivci (rozsudek ze dne 7. května 2020, Rina, C-641/18, EU:C:2020:349, bod 41 a citovaná judikatura).
- 67 Stran základu a podmínek výkonu podaného návrhu je třeba rovněž poznamenat, že řízení o zrušení obstavení účtu je vedeno u předkládajícího soudu na základě návrhu na vydání předběžného opatření, který je založen na obecné právní úpravě, a sice čl. 705 odst. 1 občanského soudního řádu.
- 68 Z výše uvedeného vyplývá, že s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, nelze mít za to, že právní vztah mezi účastnicemi řízení o takovém návrhu, jako je návrh ve věci v původním řízení, ani základ a podmínky takového návrhu nenasvědčují tomu, že se jedná o výkon výsad veřejné moci ve smyslu unijního práva, takže návrh tohoto typu spadá pod pojem „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, a tedy do působnosti tohoto nařízení.
- 69 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „věci občanské a obchodní“ spadá návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, a na jehož základě bylo zahájeno řízení, které probíhá současně s řízením ve věci samé, které se týká pohledávky plynoucí z údajného nezaplacení za pohonné hmoty dodané pro potřeby mírové mise zajišťované touto organizací, pokud tento návrh není podán na základě výsad veřejné moci ve smyslu unijního práva, což musí posoudit předkládající soud.

K druhé otázce

- 70 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 bod 5 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení

obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, spadá do výlučné příslušnosti soudů členského státu, v němž bylo obstavení účtu provedeno.

- 71 Ze znění čl. 24 bodu 5 nařízení č. 1215/2012 vyplývá, že pro řízení, jejichž předmětem je výkon rozhodnutí, jsou příslušné pouze soudy členského státu, v němž byl nebo má být výkon rozhodnutí proveden, bez ohledu na bydliště stran.
- 72 Podle judikatury Soudního dvora spadají do působnosti čl. 24 bodu 5 nařízení č. 1215/2012 žaloby, jejichž cílem je získání rozhodnutí v řízeních týkajících se použití síly, donucení nebo zabavení movitého nebo nemovitého majetku za účelem zajištění účinného provádění rozhodnutí a aktů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. července 2019, Reitbauer a další, C-722/17, EU:C:2019:577, bod 52).
- 73 V daném případě, jak vyplývá z předkládacího rozhodnutí, SHAPE nezpochybňuje opatření, která přijal tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) na základě dvoustranné dohody z roku 1925 za účelem výkonu rozhodnutí rechtbank Limburg (soud v Limburgu) ze dne 12. června 2017 a rozhodnutí Gerechthof 's-Hertogenbosch (odvolací soud v 's-Hertogenboschi) ze dne 27. června 2017, ale žádá předkládající soud, aby zrušil obstavení účtu, o němž bylo rozhodnuto dříve v rámci řízení *ex parte* u rechtbank Limburg (soud v Limburgu), a zároveň zakázal nové obstavení na základě stejných skutkových okolností. Je přitom nutno konstatovat, že takové řízení, jako je původní řízení, které se samo o sobě netýká výkonu rozhodnutí ve smyslu čl. 24 bodu 5 nařízení č. 1215/2012, nespadá do působnosti tohoto ustanovení, a tedy ani do výlučné příslušnosti soudů členského státu, v němž bylo obstavení účtu provedeno.
- 74 Kromě toho okolnost, že se taková mezinárodní organizace, jako je SHAPE, dovolává na podporu svého návrhu na vydání předběžného opatření exekuční imunity, nebrání tomu, aby soud zkoumal svou mezinárodní příslušnost podle nařízení č. 1215/2012. Otázka, zda imunita, které se dovolává mezinárodní organizace, brání příslušnosti soudu, který má o takovém návrhu rozhodnout nebo přijmout exekuční opatření proti takové organizaci, vyvstává totiž až v pozdější fázi po určení mezinárodní příslušnosti tohoto soudu.
- 75 S ohledem na všechny tyto úvahy je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že čl. 24 bod 5 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, nespadá do výlučné příslušnosti soudů členského státu, v němž bylo obstavení účtu provedeno.

K třetí otázce

- 76 Podstatou třetí otázky je rozsah přezkumu vnitrostátním soudem ohledně opodstatněnosti dovolávání se exekuční imunity mezinárodní organizací, v případě, že z odpovědi na první a druhou otázku vyplývá, že takto uplatňovaná exekuční imunita je rozhodující pro účely kvalifikace takového návrhu na vydání předběžného opatření, jako je návrh ve věci v původním řízení, jako „věci občanské nebo obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012, nebo pro účely případného použití pravidla o výlučné příslušnosti stanoveného v čl. 24 bodě 5 tohoto nařízení.

77 Vzhledem k tomu, že tyto otázky byly zodpovězeny v tom smyslu, že dovolávání se exekuční imunity nevylučuje automaticky takový návrh z působnosti nařízení č. 1215/2012 a nemá vliv na kritéria určení mezinárodní příslušnosti soudu členského státu k rozhodnutí o tomto návrhu, není třeba se třetí otázkou zabývat.

K nákladům řízení

78 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastnice původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastnic řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 1 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech musí být vykládán v tom smyslu, že pod pojem „věci občanské a obchodní“ spadá návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, a na jehož základě bylo zahájeno řízení, které probíhá současně s řízením ve věci samé, které se týká pohledávky plynoucí z údajného nezaplacení za pohonné hmoty dodané pro potřeby mírové mise zajišťované touto organizací, pokud tento návrh není podán na základě výsad veřejné moci ve smyslu unijního práva, což musí posoudit předkládající soud.
- 2) Článek 24 bod 5 nařízení č. 1215/2012 musí být vykládán v tom smyslu, že návrh na vydání předběžného opatření podaný u soudu členského státu, v jehož rámci se mezinárodní organizace dovolává své exekuční imunity, aby dosáhla jak zrušení obstavení účtu u třetího subjektu, které bylo provedeno v jiném členském státě, než je stát sídla soudu, u něhož byl návrh podán, tak zákazu provést znovu takové obstavení na základě stejných skutkových okolností, nespadá do výlučné příslušnosti soudů členského státu, v němž bylo obstavení účtu provedeno.

Podpisy.